

Pozvan sam od strane Komandanta Becira na sastanak starjesina. Stupari, Mart 1993. godine. Ne volim bas datume, ali ovaj spomenuh. Primicemo se polahko nasoj Vlasenici. Dosli smo do Stupara. Dugo traje taj nas put. Skoro godinu. Kad bi mi god prema Vlasenici, posalju nas u drugom pravcu. Beco je sav nekako ustreptao, veseo i pun zivota. Zapitah se, sta je razlog, takvog njegovog izgleda. Sprema Beco akciju na nasu teritoriju - Vlasenicku.

Becinim dolaskom iz Cerske, promijenile su se mnoge stvari. Formiran je Vlasenicki bataljon i dobili smo Komandanta, koji se ne plasi rata. Skolovanog oficira, kojem je zelja oslobadjanje Vlasenice. Za razliku od drugih, Beco nije komandovao vojskom iz duboke pozadine. Bio je blizu svojih boraca. Izabrao bi mjesto, odakle bi dobro vidio sve borce u akciji. Falio nam je takav Komandant. Skoro godinu dana smo trazili Komandanta. Pozivali smo nase rezervne starjesina, davno bivse JeNeAe. Malo ih se odazvalo.

Niko nije zelio da preuzme komandu nad Vlasenickim jedinicama. U to vrijeme na slobodnoj teritoriji je bilo oko 40 rezervnih starjesina. Uzaludno je bilo nase pozivanje. Ni Lato ni ja nismo zudili za komandovanjem. Nasu sposobnost i drugih starjesina, neka ocjenjuju oni kojima smo komandovali. Jedino su oni mjerodavni da daju ocjenu. Boljele su nas price: >>Da nije njih, moje bi dijete bilo zivo i negdje vani. << Nikoga mi nismo tjerali da se bori. Borci su opet zeljeli nas, za komandire. Nisu htjeli da im drugi komanduju. Kroz bitke smo se dokazali. Formiranjem, prvo odreda, pa zatim bataljona, pojavile su se neke od tih starjesina, koji se nisu odazivali prijasnjem pozivu. Naravno bili su u Komandi i daleko od prve borbene linije. Bilo je i komandira, koji nisu zasluživali mjesta na kojima su se nalazili. Bio im je cilj da ih narod vidi i cuje da su eto oni neko i nesto. Nije im bilo bitno da li ce njihovom greskom, neko stradati ili akcija propasti. Ni ja vise nisam u 1. Ceti, komandujem drugom jedinicom.

Komandant odreda, Mulalic je otisao od nas. Odradili smo nekoliko dobrih akcija, pod njegovom komandom. Njemu je to bila odskocna daska za veci položaj. Otisao za Komandanta bataljona Vojne policije. Bilo mi je zao, sto je otisao. Sposoban je to oficir.

Da se vratim nasem Beci. Sjecam se kao juce, kad je dosao iz Cerske. Neko mi rece da me Beco trazi. Ima jaku zelju da me vidi. Sretosmo se u Tuzli. Bratski se izgrlismo. Beco je ranjen, sa stakom je. Dosao tako ranjen pjehe iz Cerske. Prvi put vidjoh da je malo kao uplasen. Kroz pricu shvatih sta je razlog tome. Poslao Naser potjernicu za njim. Boji se da ga ne uhapse u Tuzli. Rekoh mu da se ne plasi. Niko ga nece hapsiti. Na ovoj teritoriji mi znacimo mnogo. Respektuju nas i drugi. Mnogo. Tesko ce se ko usuditi da krene na nas. Tucicemo se ako treba. Tako je i bilo. Niko Becu nije hapsio. Mozda je bilo volje, ali hrabrosti za to, ne. Cak sta vise, Beco je postavljen za Komandanta Vlasenickog bataljona. Prije godinu dana smo imali cetu, sada imamo bataljon, izuzimajuci borce u Cerskoj i Srebrenici. Nije dovoljno.

Rece nam Beco, sta mu je namjera. Drago mi je, da cemo konacno, vrsiti napade na Vlasenicku teritoriju. Na teritoriju odakle smo protjerani. Napokon doslo vrijeme osvete. Dugo sam cekao na to. Skoro godinu dana, a i blizi se moj 29 rodjendan. Za mjesec ce 4. april 1993. god. Htio bih ga proslaviti dobrom bitkom i pobjedom. Da, bas 4. april! Ne radujem se vise svom rodjendanu. Podsjeća me na krvavi Bajram 1992.god.

Krenusmo pred ponoc u izvidjanje. Hladno je, mnogo. Previše je hladno. Ako dotaknes pusku, golom rukom, ostane koza na njoj. Zalijepila bi se ruka, kao da je lijepis najjacim ljepilom. Sve starjesine idu na

izvidjanje. Ima nas skoro vod. Bio sam ne zadovoljan ranim kretanjem na izvidjanje. Sutio sam. Ma mnogo sam sutio u ratu. Sutio sam i onda kad nisam trebao. Nije bitno.

Dodjosmo oko ponoci na lokaciju izvidjanja. Skripi snijeg pod nogama. Puca drvece od mraza. Cijepa se. Slabo smo obuceni. Naumpade mi dzemper sto mi je mama oplela. Kako bi mi dobro dosao na ovoj hladnoci. Poslao nam je neko iz vana, nekakve plastificirane kombinezone. Bijeli su. Dobro smo se maskirali. Velika im je mahana sto su tanki i samo za jednokratnu upotrebu. Ko bi zakacio za granu, ostao bi otkinuti komad kombinezona na njoj.

Cekamo da svane. Rano smo dosli. Hladno mi je. Mnogo. Tresem se od hladnoce. Predlazem da nalozimo vatru. Neki me napadose. Nazvase me ludim. Osmjehnuh se, zaledjenim osmjehom i odlucih po svom. Odmakoh se malo od grupe. Nadjoh jednu dolinu, odlucan u namjeri lozenja vatre. Ma ko ce vidjeti vatru? Nejma sanse. I cetnici su u svojim bajtama uz vatru. Na ovoj zimi ni zivotinje ne izlaze iz svojih jazbina.

Nadjoh suhих homorovih grancica, za potpalu vatre. Trazim jos malo debljih suhих grana. Skupih nesto i zapalih vatra. Ne gundja vise niko. Svi pridjose da se ogriju. Sakupi se jos grana. Lijepa vatra. Tako okupljeni uz vatru, razvezosmo pricu. Bas ko na pravom sijelu. Kao da je najmirniji vakat i kao da nejma rata ni na pomolu. Istopise se maskirna odijela od toplote. Srecom niko se ne zapali.

Napokon, pocinje da svice. Stojimo na cuki i gledamo kako se budi novi dan. Ukazuje se Vlasenicki predio pred nama. Sto se dalje pruza pogled, sve mi je toplije. Zaboravih na hladnocu. Srce mi kuca nekako drugacije. Nekakav mi nepoznati ritam. Ili je taj ritam, blokirao napustanjem Vlasenice. Konacno svanu. Puca pogled pred nama. Vide se sela. Pogledah nas. Jaki smo. Mnogo dobrih boraca, medju nama. Pozeljih da odmah napadnemo. Sa ovom ekipom bi se moglo svasta uraditi. Stojimo i gledamo, kao u otvorenom kinu. Kao da prvi put, kao djeca, gledamo film na velikom ekranu. Da, to su te ozloglasene Luke. Sa tog mjesta su mnoga djeca, zene i muskarci odvedeni na put bez povratka. Odvedeni u logor Pelemis.

Beco se prvi prenu. Poce izlagati plan akcije. Svi dobise svoj zadatak. Meni ne rece nista. Mislim da je zaboravio. Priupitah:

- Sta je sa mnom?

Rece mi samo mjesto napada. Plan akcije da napravim sam. Uh! Najtezi zadatak. Nimalo lahak. Ma najgori i najopasniji. Ma vala nisam nista bolje ni ocekivao. Ne rece mi Beco nista vise. Valjda je vjerovao, da cu to sam, dobro isplanirati i odraditi.

Izadjose djeca na sankanje. Bezbrizni su. Ne vide nas. Ni ne sanjaju koliko ih ociju gleda. Nejmaju pojma, koliko ih gleda „turskih“, „balijskih“, „dahijskih“, „ustaskih“ ociju. Tako su nas pred njima nazivali njihovi roditelji. Kao da su djeca znala da im necemo nista. Kao da su znala da mi nismo takvi, kakvim nas njihovi roditelji predstavljaju. Bezbrizno se spustaju niz brijeg. Pozeljih i ja da se otisnem sankama niz padinu.

Prenuh se. Nisam tu da gledam djecu, kako se sankaju.

Osmatram okolinu. Pravim plan akcije. Nije ni malo jednostavno. Nije mi trebalo mnogo, da napravim plan. Nisam imao mnogo izbora. Najtezi borbeni zadatak, u dosadasnjem mom ratovanju.

Beco komanduje povratak u bazu.

U povratku jos osmatram i razmislljam. Valja proci kroz minska polja. Olaksavajuca okolnost i Bozije davanje, je snijeg. Ako ne stradamo od mina, valja proci izmedju cetnickih rovova. Pod

uslovom da nas cetnici ne otkriju, prije. Dosta je laznih Rovova. Rovova u kojima nejma cetnika. Kad njih prodjemo, treba se privuci neopazeno, objektima napada. Napasti i pobiti cetnike. E, onda dolazi ono najteze. Valja se tuci sa cetnickim pojacanjima, dok nase rezervne jedinice ne stignu. Dok se ne ukopaju i zauzmu liniju. Kad izdrzimo i odbijemo sve napade. Kad se linija umiri, mozemo se povuci na odmor.

Izgleda li ovo kao nemoguca misija? Meni ne izgleda. Tako su se sve bitke vodile. Da smo ih smatrali nemogucim misijom, davno bi puske bacili, i rasturili se po Svijetu bijelom.

Primijetismo cetnika da trci ispred linije. Gleda treci ima li tragova od neprijatelja u snijegu. Aha, ne boji se mina. Sam, Bog, ga je poslao da protreci onuda.

PLBiH.ORG

WWW.PLBIH.ORG